

ZAKLÍNAČ

POSLEDNÉ ŽELANIE

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač I

Posledné želanie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač I Posledné želanie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

ZAKLÍNAČ I

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ I

POSLEDNÉ
ŽELANIE

Z poľštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1993, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'est“

Translation © Karol Chmel, 2015

Cover design © Jakub Šimjak, 2020

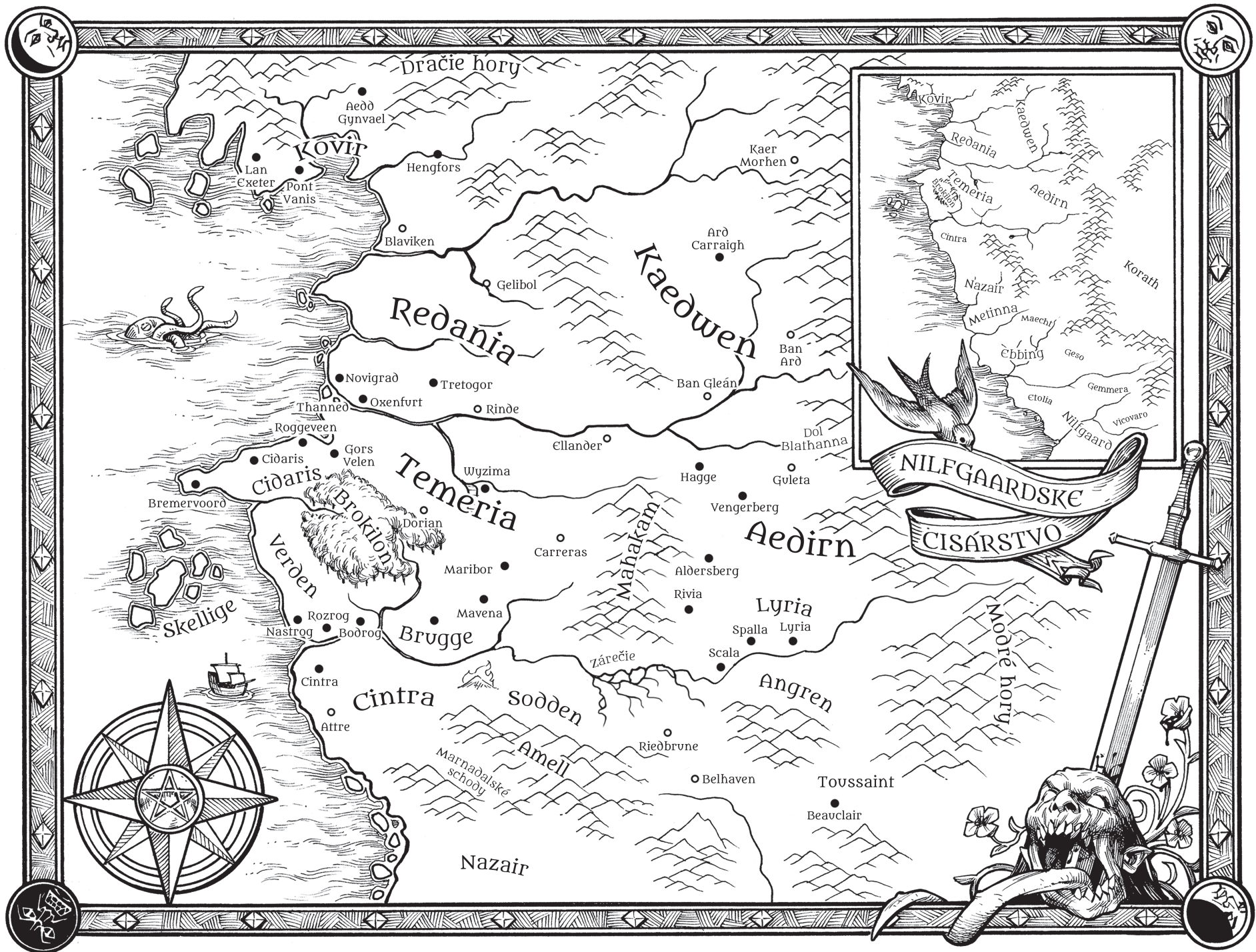
Map illustration © Brian Terrero, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1737-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1982-7 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1983-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1981-0 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

HLAS
ROZUMU
1

Prišla k nemu nadránom.

Vstúpila veľmi opatrne, potichu, stúpala bez šelestu, preplávala komnatou ako prízrak, ako vidina, jediný zvuk, čo sprevádzal jej pohyby, vydával plášť bez rukávov otierajúci sa o nahú pokožku. A predsa práve tento zanedbateľný, sotva počuteľný šelest zobudil zaklínača, no možno ho len vytrhol z polospánku, v ktorom sa monotónne pohojdával, ako keby v bezodnej hlbine, vznášajúc sa medzi dnom a hladinou pokojného mora, uprostred ľahučko zvlnených stužiek chalúh.

Nepohol sa, ba ani sa nezachvel. Dievča priplávalo bližšie, zhodilo zo seba plášť, pomaly, váhavo oprelo zohnuté koleno o okraj postele. Pozoroval ju spod prižmúrených mihalníc, no stále nedal najavo, že nespí. Dievča sa opatrne vyšvihlo na lôžko, sadlo si naňho a obomklo ho stehnami. Podopreté vystretými rukami mu poštekľilo tvár vlasmi voňajúcimi rumančekom. Rozhodne a akoby nedočkavo sa sklonilo, hrotom prsníka sa dotklo jeho viečka, líca, úst.

Usmial sa, veľmi pomalým pohybom, jemne a opatrne ju chytil za plecía. Vystrela sa, aby unikla jeho prstom, žiarivá, plná vnútorného prísvitú, zastretá vlastným jasom v hmlistom svetle svítania. Pohol sa, dôrazným tlakom obidvoch rúk mu však zabránila zmeniť polohu, ľahkými, ale rozhodnými pohybmi bedier sa domáhala odpovede.

Odpovedal. Už necúvala pred jeho rukami, pohodila hlavou dozadu, potriasla vlasmi. Pokožku mala chladnú a prekvapujú-

co hladkú. Oči, ktoré uvidel, keď tvár nachýlila k jeho tvári, boli veľké a čierne ako oči rusalky.

Kolísavo sa vnoril do rumančekového mora, ktoré sa rozvlnilo a rozšumelo, pohltilo pokoj.

ZAKLÍNAČ

I.

Neskoršie sa povrávalo, že ten človek doputoval zo severu od Povrazníckej brány. Šiel pešo, osedlaného koňa viedol za uzdu. Popoludnie pokročilo, povrazníci a klampieri už pozatvárali obchodíky a ulička zívala prázdnotou.

Bolo teplo, no ten človek mal cez plecيا prehodený čierny plášť. Strhával na seba pozornosť.

Zastavil sa pred hostincom *Starý Narakort*, na chvíľu postál, započúval sa do mäteže hlasov. Krčma bola, ako obyčajne v takomto čase, plná ľudí.

Neznámy do *Starého Narakortu* nevstúpil. Viedol koňa ďalej, na dolný koniec uličky. Tam stála ďalšia krčma, menšia, volala sa *U lišiaka*. Bola takmer prázdna. Nemala najlepšiu povesť.

Krčmár zdvihol hlavu sponad súdka s kvasenými uhorkami a skúmavo si premeral hosťa. Cudziniec, ešte stále v plášti, stál pred výčapným pultom strnulo, nehybne, mlčky.

– Čo dáme?

– Pivo, – ozval sa neznámy. Hlas znel nepríjemne.

Krčmár si otreľ ruky o plátennú zásteru a naplnil hlinený džbánok. Džbánok bol otlčený.

Neznámy nebol starý, no vlasy mal takmer celkom biele. Pod plášťom nosil ošúchanú koženú kamizolu so šnurovaním pod krkom a na plecياch. Keď si zložil plášť, všetci si všimli, že na popruhu má na chrbte zavesený meč. Nebolo na tom nič čudné, vo Wyzime skoro všetci chodili ozbrojení, nikto však nenosil meč na chrbte ako luk či tulec.

Neznámy si nesadol k stolu medzi nepočetných hostí; zostal stáť pri výčape a prenikavými očami prebodával krčmára. Uhol si zo džbánka.

– Hľadám nocľah.

– Nemáme, – zavrčal krčmár s pohľadom upretým na hostove zaprášené, špinavé čižmy. – Spýtajte sa v Starom Narakorte.

– Radšej by som zostal tu.

– Nemáme. – Krčmár konečne rozpoznal prízvuk neznámeho. Bol to Riv.

– Zaplatím, – povedal cudzinec potichu, akoby neisto.

Práve vtedy sa začal celý ten nešťastný príbeh. Poďobaný miesiželezo, ktorý od chvíle príchodu nespúšťal z cudzinca mrzutý pohľad, vstal a pristúpil k výčapnému pultu. Jeho dvaja pajtáši si zastali za ním, nie ďalej ako na dva kroky.

– Nie je tu miesto, ty odroň, tulák z Rivy, – zachrčal poďobaný a postavil sa tesne vedľa neznámeho. – Vo Wyzime nepotrebujeme takých, ako si ty. Toto je slušné mesto!

Neznámy si vzal džbánik a poodstúpil. Pozrel sa na krčmára, ten sa však jeho pohľadu vyhol. Ani mu na um neprišlo brániť Riva. Koniec koncov, kto už má rád Rivov?

– Každý Riv je zlodej, – pokračoval poďobaný; zavialo to od neho pivom, cesnakom a zlosťou. – Počuješ, čo hovorím, papľuh?

– Nepočuje. Nasrali mu do uší, – pridala sa jeden z tých v úzadí, druhý sa zarehotal.

– Zaplať a strať sa! – skríkol poďobaný.

Neznámy naňho až teraz obrátil oči.

– Dopijem pivo.

– Pomôžeme ti, – sykol miesiželezo. Vyrázil Rivovi džbánok z ruky a zároveň ho schmatol za plece; prstami obomkol remeň prekrížený cez cudzincovu hrud'. Jeden z tých zozadu zdvihol päšť na úder. Cudzinec sa na mieste skrčil a zbavil poďobaného rovnováhy. Meč pri tasení z pošvy zasyčal a nakrátko sa zabľýsol vo svetle kahancov. Všetko sa zvířilo v pohybe. Krik. Ktosi

zo zvyšných hostí sa vrhol k dverám. Zrachotila padajúca stolička, hlinené nádoby hlucho treskli o dlážku. Krčmár sa s roztrasenými ústami pozeral na ohavne rozťatú tvár miesiželeza, ktorý márne zatínal prsty do brehu výčapného pultu, kízal sa a strácal z očí, ako keby sa topil. Obaja jeho kumpáni ležali na dlážke. Jeden nehybne, druhý sa zvíjal a chvel v rýchlo sa zväčšujúcej tmavej mláke. Vo vzduchu vibroval a zraňoval uši tenký, hysterický ženský krik. Krčmár sa roztriasol, nabral dych a začal vracať.

Neznámy cúvol k stene. Bol v strehu, prikrčený a napätý. Meč držal oboma rukami, hrotom čepele krúžil vo vzduchu. Nikto sa nehýbal. Hrôza ako studené blato oblepila tváre, ochromila údy, upchala hrdlá.

S rámusom a treskotom sa do krčmy vrútili traja drábi. Museli byť niekde neďaleko. Remencami ovinuté palice mali v pohotovosti, no pri pohľade na mŕtvoly okamžite tasili meče. Riv sa pritisol chrbtom k stene, ľavačkou vytiahol spoza sáry dýku.

– Zahod' to! – zreval jeden z drábov chvejúcim sa hlasom. – Zahod' to, lotor! Pôjdeš s nami!

Druhý dráb odkopol stôl, ktorý mu bránil dostať sa k Rivovi zboku.

– Utekaj po ľudí, Treska! – skríkol na tretieho, čo zostal neďaleko dverí.

– Netreba, – neznámy sklonil meč. – Pôjdem sám.

– Pôjdeš, psia chamraď, ale na povraze! – rozohnil sa ten roztrasený. – Odhod' meč, lebo ti rozfaklím gebuľu!

Riv sa narovnal. Rýchlo zasunul čepeľ pod ľavú pazuchu a pravou rukou smerom k drábom načrtnol vo vzduchu komplikované, rýchle znamenie. Zablykli sa nity, nahusto nabité na manžetách koženej kazajky dlhých až po lakeť.

Strážnici okamžite ustúpili a tvár si zakryli laktami. Ktorýsi z hostí vstal, iný sa opäť pobral k dverám. Žena sa znovu rozkričala, divo a prenikavo.

– Pôjdem sám, – zopakoval neznámy kovovo rezonujúcim hlasom. – A vy traja kráčajte popredu. Zavediete ma ku kastelánovi. Nepoznám cestu.

– Áno, pane, – zahundral dráb so sklonenou hlavou. Vykročil k dverám a neisto sa obzeral. Dvaja ďalší náhlivo vyšli za ním, otočení chrbtom. Neznámy vykročil v ich stopách, len čo schoval meč do pošvy a dýku za sáru čižmy. Keď prechádzal okolo stolov, hostia si zakrývali tváre cípmi kabátcov.

II.

Velerad, wyzimský kastelán, sa poškrabal na podbradku a zamyslel sa. Nebol ani poverčivý, ani bojazlivý, ale nešlo mu pod fúzy zostať s bielovlasým osamote. Napokon sa rozhodol.

– Môžete odísť, – prikázal dráhom. – A ty si sadni. Nie, tu nie. Tam ďalej, nech sa páči.

Neznámy si sadol. Nemal už ani meč, ani čierny plášť.

– Počúvam, – povedal Velerad a pohladkal ťažký buzogán ležiaci na stole. – Som Velerad, kastelán Wyzimy. Čo mi chceš povedať, zbojník, ešte kým pôjdeš do temnice? Traja zabítí, pokus o urieknutie, naozaj solídne, celkom solídne. Za takéto veci u nás vo Wyzime narážame na kôl. Ale ja som stelesnená spravodlivosť, takže ťa najskôr vypočujem. Hovor.

Riv si rozopol kazajku a zo záhrenia vytiahol zvitok bielej kozľacej kože.

– Na križných cestách, po krčmách toto pribíjate, – prehovoril ticho. – Je pravda, čo sa tam píše?

– Nuž, – zahundral Velerad pri pohľade na runy vyleptané v koži. – Vec sa má tak. Že mi to hneď neprišlo na um. Nuž, je to pravda, tá najpravdivejšia. Podpísal to Foltest, kráľ a vládca Temerie, Pontaru a Mahakamu, čo znamená, že to musí byť pravda. Ale vyhláška je vyhláška a zákon je zákon. Tu vo Wyzime dozerám na zákon a poriadok ja! Ľudí zabíjať nedovolím! Pochopil si?

Riv kývol hlavou, že pochopil. Velerad nahnevane zafunel:

– Zaklínačský znak máš?

Neznámy siahol do záhrenia a vytiahol okrúhly medailón na striebornej retiazke s hlavou vlka s vycerenými tesákmi.

– Máš nejaké meno? Akékoľvek, nepýtam sa zo zvedavosti, je to len pre zjednodušenie rozhovoru.

– Volám sa Geralt.

– Môže byť aj Geralt. Z Rivie, hádam podľa prízvuku.

– Z Rivie.

– Tak fajn. Vieš čo, Geralt? S týmto, – poklepal Velerad otvorenou dlaňou po vyhláške, – s týmto si daj pokoj. To je príliš závažná vec. Pokúšali sa o to už mnohí. Toto, bratku, nie je to isté ako skoliť zopár lumpov.

– Viem. Toto je môj fach, kastelán. Stojí tu: odmena tritisíc orenov.

– Tri tisícky, – Velerad odul pery. – A k tomu kráľova dcéra za ženu, ako vravia ľudia, aj keď toto tam milostivý Foltest nedopísal.

– Princezná ma nezaujíma, – povedal pokojne Geralt. Sedel nehybne s rukami na kolenách. – Píše sa tam: tritisíc.

– Čo sú toto za časy, – vzdychol si kastelán. – Čo sú to za prašivé časy! Kto by si bol pred dvadsiatimi rokmi vôbec predstavil, že budú existovať takéto profesie? Ach, neprišlo by to na um ani opitému! Zaklínači! Potulní zabijaci baziliškov! Podomoví krotitelia drakov a vodníkov! Geralt? Dovoľuje tvoj cech piť pivo?

– Pravdaže.

Velerad tleskol dlaňami.

– Pivo! – zavolal. – A ty, Geralt, sadni si bližšie.

Pivo bolo studené a spenené.

– Prašivá doba nastala, – pokračoval Velerad v monológu, len čo si odpil z pollitra. – Kadejakej hávede sa nakotilo. V horách v Mahakame sa to len tak hemží strašidlami. Po lesoch kedysi zavýjali vlci, no teraz nanajvýš príznaky, lesní škriatkovia, kam okom fľochneš, vlkolak alebo iná skaza. Po dedinách rusalky a strigy unášajú deti, už ich zmizli stovky. Choroby, o akých ke-

dysi nikto ani nepočul, až vlasy dupkom vstávajú. No a na dôvažok toto! – postrčil kožený zvitok po doske stola. – Nijaký div, Geralt, že je taký dopyt po vašich službách.

– To je kráľovská vyhláška, kastelán, – Geralt zdvihol hlavu.
– Poznáte aj podrobnosti?

Velerad sa zaklonil na stoličke a spokojne si preplietol ruky na bruchu.

– Podrobnosti, vravíš? Nuž, poznám. Nie síce z prvej ruky, ale zo spoľahlivých zdrojov.

– Akurát o to mi ide.

– Takže ty si takýto vytrvalý. No, ako chceš. Počúvaj, – Velerad si odpil z piva, stíšil hlas. – Náš milostivý Foltest nám ešte ako princ, za vlády starého Medella, svojho otca, ukazoval, čo dokáže, a dokázal veľa. Rátali sme s tým, že postupom času ho to prejde. No zatiaľ krátko po svojej korunovácii, hneď po smrti starého kráľa, Foltest prekonal sám seba. Všetkým nám z toho padli sánky. Stručne povedané, urobil dieťa svojej vlastnej sestre Adde. Adda bola od neho mladšia, vždy sa držali spolu, ale nikomu ani vo sne neprišlo na um, no, možno ak kráľovnej... Skrátka: Dívame sa, a zrazu má Adda takéto brušisko a Foltest začína rozprávať o sobáší. So sestrou, veril by si, Geralt? Situácia bola čertovsky napätá, lebo v tom čase si Vizimir z Novigradu zmyslel vydať za Foltesta svoju Dalku, vyslal poslov a tu bolo treba kráľa držať za ruky aj nohy, lebo chcel ujsť a potupiť tak česť poslov. Podarilo sa, chvalabohu, lebo urazený Vizimir by nás zodrel z kože. Napokon sa s Addinou pomocou – tá bračeka presvedčila – podarilo sopliakovi tú unáhlenú svadbu vyhovoriť. No a potom Adda v určenom čase porodila a bolo. A teraz počúvaj, lebo až teraz sa to začína. To, čo sa narodilo, veľa ľudí nevidelo, ale jedna pôrodná babica vyskočila z okna veže a zabila sa, druhá sa pomiatla a dodnes je šibnutá. Myslím si teda, že ten arcipankhart nebol nijako extra krásny. Bolo to dievčatko. Zomrelo napokon hneď, ako sa narodilo, vidí sa mi, že nikto sa príliš neponáhľal podviazať

pupočnú šnúru. Na svoje šťastie Adda neprežila pôrod. A vtedy, bratku, Foltest zasa urobil zo seba hlupáka. Arcipankharta bolo treba spáliť alebo, čo ja viem, zakopať niekde na pustom mieste, a nie ho uložiť do sarkofágu v podzemí paláca.

– Teraz to je už zbytočné rozoberať, – zdvihol hlavu Geralt.
– V každom prípade sa patrilo zavolať niekoho z Vedomcov.

– Máš na mysli tých vydriduchov s hviezdičkami na klobúku? Ale veď tých sa tu zbehlo hádam aj desať, hneď keď vyšlo najavo, čo leží v sarkofágu. A čo z neho za noci vylieza. A nezačalo to vychádzať hneď, kdeže. Sedem rokov od pohrebu bol pokoj. Až tu raz v noci, akurát bol spln, v paláci rev, krik, zmätok! Načo veľa rozprávať, vyznáš sa v tom, vyhlášku si čítal. Dojča v rakve vyrástlo, a to poriadne, ba aj zuby mu narástli, ako sa patrí. Slovom, striga. Škoda, že si nevidel mŕtvolu. Tak ako ja. Určite by si Wyzimu obišiel širokým oblúkom.

Geralt mlčal.

– Vtedy, – pokračoval Velerad, – ako som už povedal, k nám Foltest zvolal celú kopu čarodejníkov. Prekrikovali sa navzájom, divže sa nepohlušili tými svojimi drúkmi, čo vraj nosia na odháňanie psov, ak ich niekto nahucká. A myslím si, že psov huckajú pravidelne. Prepáč, Geralt, ak máš na čarodejníkov iný názor, v svojej profesii ho máš určite, ale podľa mňa sú to darmožráči a hlupáci. Vy, zaklínači, vzbudzujete v ľuďoch väčšiu dôveru. Pri najmenšom ste, takpovediac, praktickí.

Geralt sa usmial, no neozval sa.

– No ale k veci. – Kastelán nazrel do pohára, dolial pivo sebe aj Rivovi. – Niektorí čarodejníci neradili až také hlúposti. Jeden navrhoval spáliť strigu spolu s palácom aj sarkofágom, iný radil odťať jej hlavu rýľom, ostatní sa prikláňali k zatlčeniu osikových kolíkov do rôznych častí tela, samozrejme, za dňa, keď čertica spí v truhle, unavená po nočných radovánkach. Bohužiaľ, našiel sa jeden, šašo v špicatej čiapke na lysej lebke, hrbatý pustovník, ktorý si zmyslel, že to sú čary, že sa dajú odčarovať a zo strigy

sa znovu stane Foltestova dcérka, pekná ako obrázok. Treba iba v krypte presedieť celú noc a hotovo, bude po všetkom. Hneď potom, predstav si, Geralt, aký to bol somár, šiel na noc do zámockej hrobky. Lahko si domyslíš, veľa z neho nezostalo, hádam len čiapka a palica. No Foltest sa toho nápadu držal ako kliešť. Zakázal akékoľvek pokusy o zabitie strigy a zo všetkých možných kútov krajiny do Wyzimy posťahoval šarlatánov, aby odčarovali strigu a urobili z nej princeznú. To ti teda bola strakatá zberba! Kadejaké skrútené babizne, kadejaké kaliky, špinaví, bratku, zavšivení, až by ti ich prišlo ľúto. No a hor sa čarovať, hlavne nad plnou miskou a pri pive. Pravdaže, podaktorých Foltest alebo radcovia rýchlo odhalili, zopár ich dokonca obesili na palisádach, ale primálo, primálo. Ja by som ich povešal všetkých. To, že striga v tom čase každú chvíľu niekoho zachlomaždila a podvodníkov ani ich zaklínadlá si vôbec nevšímala, hádam nemusím spomínať. Ani to, že Foltest už v paláci nebýval. Nebýval tam už nikto.

Velerad prerušil rozprávanie, napil sa piva. Zaklínač mlčal.

– A takto to, Geralt, pokračuje dobrých šesť rokov, keďže sa to narodilo zhruba pred štrnástimi rokmi. Mali sme v tom čase trocha iné starosti, lebo sme sa pobili s Vizimirom z Novigradu, ale z pochopiteľných, solídnych príčin – išlo nám o presúvanie hraničných stĺpov, nie o nejaké dcérky alebo svadobné dohody. Mimochodom, Foltest už začína naznačovať čosi o sobáši a registruje ponuky susedných dvorov, ktoré kedysi zvykol zahadzovať do záchodu. No po istom čase ho znovu premkne tá jeho mánia a rozposiela poslov na koňoch, aby hľadali nových čarodějov. Teda aj tú odmenu sľúbil, tri tisícky, vďaka čomu sa sem zbehlo zopár pomätencov, túlavých rytierov, dokonca aj jeden pastier, kretén známy všade na okolí, nech odpočíva v pokoji. A striga sa má dobre. Akurát že sem-tam niekoho roztrhá. Dá sa na to zvyknúť. A z tých hrdinov, čo sa ju pokúšajú odčarovať, je aspoň taký úžitok, že obluda sa nažerie hneď na mieste a neľobzuje mimo paláca. A Foltestov nový zámok je celkom pekný.

– Za tých šesť rokov, – Geralt zdvihol hlavu, – za celých šesť rokov sa to nikomu nepodarilo?

– Veru nie, – premeral si Velerad zaklínača prenikavým pohľadom. – Lebo celá záležitosť je fakticky neriešiteľná, bude sa s tým treba zmieriť. Hovorím o Foltestovi, našom milostivom a milovanom vládcovi, ktorý ešte stále pribíja tie vyhlášky na krížnych cestách. Ibaže tých ochotných dobrovoľníkov je akosi pomenej. Nedávno sa síce jeden našiel, ale chcel tie tri tisícky bez vyjednávania vopred. A tak sme ho zašili do vreca a hodili do jazera.

– Podvodníkov sa vždy nájde dosť.

– Tak veru. Je ich dokonca priveľa, – pritakal kastelán a nespúšťal zo zaklínača oči. – Keď teda pôjdeš do zámku, nepýtaj si zlato vopred. Ak tam vôbec pôjdeš.

– Pôjdem.

– Nuž, rob, ako myslíš. Pamätaj však na moju radu. A keď už hovoríme o odmene, v posledných dňoch sa začalo hovoriť o jej druhej časti, veď som ti to už spomenul. Princeznú za ženu. Nevie, kto to vymyslel, ale ak striga vyzerá tak, ako sa hovorí, tak je to mimoriadne čierny žart. Beztak sa našli hlupáci, čo sa hnali do paláca cvalom, len čo sa rozchýrilo, že sa tu naskytá príležitosť vstúpiť do kráľovskej rodiny. Konkrétne, dvaja obuvníci tovariši. Povedz, Geralt, prečo sú akurát obuvníci takí hlúpi?

– Nevie. A zaklínači, pán kastelán? Tí to neskúšali?

– Zopár sa ich našlo, akože by nie. Ale keď sa dozvedeli, že strigu treba odčarovať, a nie zabiť, najčastejšie iba pokrčili plecami a odišli. Aj preto podstatne narástol môj rešpekt voči zaklínačom, Geralt. No a potom prišiel jeden, mladší ako ty, meno si už nepamätám, ak ho vôbec prezradil. Ten sa pokúsil.

– No a?

– Zubatá princezná porozťahovala jeho vnútornosti široko-ďaleko. Na pol dráhy strely z luku.

Geralt kývol hlavou.

– To je všetko?

– Ešte jeden bol.

Velerad chvíľu mlčal. Zaklínač ho nesúril.

– Tak veru, – povedal napokon kastelán. – Ešte jeden bol. Spociatku, keď mu Foltest pohrozil šibenicou, ak strigu zabije alebo skaličí, iba sa zasmial a začal sa baliť. No ale potom...

Velerad znova stíšil hlas takmer do šepotu a naklonil sa ponad stôl.

– Potom úlohu prijal. Vieš, Geralt, aj tu vo Wyzime je pár rozumných ľudí, dokonca na vysokých postoch, ktorým celá záležitosť už lezie krkom. Rozchýrilo sa, že títo ľudia potichu presvedčili zaklínača, aby nerobil nijaké okolky, nezdržoval sa čarovaním, strigu hneď zahlušil a kráľovi povedal, že čary nezažrali a že dcérenka spadla zo schodov, skrátka, že sa stal pracovný úraz. Kráľ sa, pravdaže, rozzúri, ale skončí sa to tým, že mu nevyplatí ani oren z odmeny. Fiškus zaklínač na to, že zadarmo si môžeme chodiť na strigy sami. Nuž, čo sa dalo robiť... Poskladali sme sa, dali záruky... Ibaže z toho nakoniec nebolo nič.

Geralt zdvihol obočie.

– Ako hovorím, nič, – zopakoval Velerad. – Zaklínač nechcel ísť hneď prvú noc. Potíkal sa, skrýval, zakrádal kdesi naokolo. Napokon vraj uvidel strigu, podľa všetkého v akcii, lebo obluda nevychádza z krypty len preto, aby si povystierala hnáty. Uvidel ju teda a hneď v tú noc aj zdúchol. Bez rozlúčky.

Geralt mierne skrivil pery v pokuse o čosi, čo mal byť pravdepodobne úsmev.

– Rozumní ľudia, – začal, – určite ešte majú tie peniaze odložené, však? Zaklínači neberú vopred.

– Nuž, – zareagoval Velerad, – podistým majú.

– Nepovráva sa, koľko toho je?

Velerad vyceril zuby.

– Jedni vravia, že osemsto...

Geralt pokrútil hlavou.

– Druhí, – zahundral kastelán, – vraj, že tisíc.

– Nie veľa, ak vezmeme do úvahy, že klebety všetko zveličujú. Koniec koncov kráľ dáva tri tisícky.

– Nezabúdaj na snúbenicu ako prídavok, – poznamenal ironicky Velerad. – O čom sa to vlastne rozprávame? Je jasné, že tie tri tisícky nedostaneš.

– A to vieš odkiaľ?

Velerad treskol rukou o dosku stola.

– Geralt, nekaz mi moju predstavu o zaklínačoch! Trvá to už viac ako šesť rokov! Striga skántri asi pol stovky ľudí ročne, teraz dokonca trochu menej, lebo všetci udržiujú solídny odstup od zámku. Nie, bratku, ja verím v čary, neraz som ich videl a verím, pravdaže, do istej miery, v schopnosti mágov a zaklínačov. Ale s tým odčarováním, to je hlúposť, to vymyslel hrbatý a usoplený dedo, ten je už celkom zadubený z pustovníckeho pôstu, je to hlúposť, akej už nikto neverí. Nikto okrem Foltesta. Nie, Geralt! Adda porodila strigu, lebo sa prespala s vlastným bratom, taká je pravda a nijaké čary tu nepomôžu. Striga žerie ľudí, lebo je striga, treba ju zabiť, len toto a punktum. Počúvaj, pred dvoma rokmi sa sedliačikovia zo zapadákov pod Mahakamom, ktorým drak požíral ovce, dali pekne dohromady a ubili ho klanicami a ani sa tým nijako zvlášť nevychvaľovali. A my tu vo Wyzime čakáme na zázrak a zatvárame dvere na haspru pri každom splne alebo priväzujeme zločincov ku kolu pred zámkom s nádejou, že sa beštia nažerie a vráti do rakvy.

– To nie je zlý spôsob, – usmial sa zaklínač. – Zločinnosť klesla?

– Ani zbla.

– Do zámku, toho nového, sa ide kadiaľ?

– Odprevadím ťa osobne. Čo s tou ponukou od rozumných ľudí?

– Kastelán, – zarazil ho Geralt. – Načo sa náhlíš? Veď sa naozaj môže vyskytnúť nehoda pri práci, nezávisle od mojich zámerov. Potom by rozumní ľudia mali porozmýšľať, ako ma zachrá-

niť pred kráľovým hnevom a pripraviť tých tisícpäťsto orenov, o akých sa hovorilo.

– Hovorilo sa o tisícke.

– Nie, pán Velerad, – rozhodne sa ozval Geralt. – Ten, ktorému ste dávali tisíc, ušiel už pri pohľade na strigu, ani ďalej nezjednával. To znamená, že riziko je väčšie ako za tisícku. A či nie je väčšie ako za tisícpäťsto, to sa ešte len ukáže. Samozrejme, predtým sa rozlúčim.

Velerad sa poškrabal na hlave.

– Geralt? Tisícdivesto?

– Nie, pán kastelán. Toto nie je ľahká robota. Kráľ dáva tri a musím ti povedať, že odčarovať je niekedy ľahšie ako zabiť. Napokon, niekto z mojich predchodcov by strigu určite zabil, keby to bolo také jednoduché. Hádám si nemyslíš, že sa dali roztrhať len preto, že sa báli kráľa!

– Dobre, bratku, – pokýval zarmútene hlavou Velerad. – Do hoda platí. Ale pred kráľom ani muk o možnosti pracovného úrazu. To ti úprimne radím.

III.

Foltest bol útlý, mal peknú – až príliš peknú – tvár. Ako odhadoval zaklínač, nedovířil štyridsiatku. Sedel v nízkom kresle vyrezanom z čierneho dreva, nohy mal vystreté ku kozubu, pri ktorom sa zohrievali dva psy. Vedľa na truhlici sedel starší, mohutnejší muž s bradou. Za kráľom stál druhý v bohatom odeve a s pyšným výrazom tváre. Veľmož.

– Zaklínač z Rivie, – ozval sa kráľ po chvíli ticha, čo nastalo po úvodnej Veleradovej reči.

– Áno, pane, – sklonil hlavu Geralt.

– Od čoho ti zosivela hlava? Od čarov? Vidím, že ešte nie si starý. No dobre, dobre. Žartujem, nič nehovor. Skúsenosti, ak sa smiem spýtať, nejaké máš?

– Áno, pane.

– Rád si to vypočujem.

Geralt sa sklonil ešte nižšie.

– Veď viete, pane, že náš kódex zakazuje hovoriť o tom, čo robíme.

– Výhodný kódex, pán zaklínač, naozaj výhodný. Ale aspoň takto, bez detailov, mal si do činenia s lesnými mužíkmi, goblinmi?

– Áno.

– A s upírmi, ghúlmi?

– Aj s tými.

Foltest zaváhal.

– So strigami?

Geralt zdvihol hlavu a pozrel sa kráľovi do očí.

– Aj.

Foltest odvrátil zrak.

– Velerad!

– Počúvam, milostivý pane!

– Zaslúžil si ho do podrobností?

– Áno, milostivý pane. Tvrdí, že princeznú možno odčarovať.

– To viem už dávno. Akým spôsobom, pán zaklínač? Ach, pravdaže, zabudol som. Kódex. Dobré. Len jedno malé upozornenie. Zopár zaklínačov tu už bolo. Velerad, vravel si mu? Dobré. Takže viem, že vaša špecialita je skôr zabíjanie, nie odklínanie. Čosi také nepripadá do úvahy. Ak sa mojej dcére skriví čo len vlások, položíš hlavu na klát. To je všetko. Ostrit, aj vy, pán Segelin, zostaňte, dajte mu toľko informácií, koľko bude chcieť. Oni sa vždy veľa vypyávajú, títo zaklínači. Nakrmte ho a nech býva v zámku. Aby sa nepotíkal po krčmách.

Kráľ vstal, zapískal na psy a vykročil k dverám, rozkopávajúc slamu naskladanú na podlahe komnaty. Pri dverách sa otočil.

– Ak sa ti to podarí, zaklínač, odmena je tvoja. Možno aj niečo priložím, ak to vykonáš, ako sa patrí. Samozrejme, na táraninách plebsu o ženbe s princeznou nie je ani štipka pravdy. Hádám by si si nemyslel, že vydám dcéru za hocijakého privandrovalca?

– Nie, pane, nemyslel.

– Dobré. To dokazuje, že si rozumný.

Foltest odišiel a zatvoril za sebou dvere. Velerad a veľmoži, ktorí doteraz stáli, sa okamžite usadili za stôl. Kastelán dopil poloprázdny kráľov pohár, nazrel do džbána a zahromžil. Ostrit, ktorý obsadil Foltestovo kreslo, zazeral úkosom na zaklínača a dlanami pohládzať vyrezávané podpierky. Bradatý Segelin kývol na Geralta.

– Sadnite si, pán zaklínač, nech sa páči. Hneď prinesú večeru. O čom by ste sa chceli porozprávať? Kastelán Velerad vám po-

vedal už skoro všetko. Poznám ho a viem, že porozprával skôr viac než menej.

– Len zopár otázok.

– Pýtajte sa.

– Kastelán vravel, že len čo prišla striga na svet, kráľ zvolal viacero mágov.

– To je pravda. Ale nevolajte ju „striga“, volajte ju „princezná“. Skôr sa takto vyhnete nejakému omylu pri rozhovore s kráľom – a teda aj neprijemnostiam, aké by sa mohli vyskytnúť.

– Bol medzi mágmi aj niekto známy? Slávny?

– Boli takí – aj vtedy, aj neskôr. Nepamätám si mená. A vy, pán Ostrit?

– Nespomínam si, – povedal veľmož. – Len viem, že niektorí boli považovaní za slávnych a uznávaných. Veľa sa o tom rozprávalo.

– Zhodli sa aj na tom, že kliatby sa možno zbaviť?

– Od zhody mali teda ďaleko, – usmial sa Segelin. – Pri každej otázke. Padlo však aj takéto tvrdenie. Malo by to byť jednoduché, takmer si to vraj nevyžaduje magické schopnosti, a ako som vyrozumel, stačí, aby niekto strávil noc od západu slnka až po tretie zakikríkanie v podzemí pri sarkofágu.

– Naozaj jednoduché, – vyprskol Velerad.

– Rád by som ešte počul, ako vyzerá... princezná.

Velerad vyskočil zo stoličky.

– Princezná vyzerá ako striga! – skríkol. – Ako tá najstrigovitejšia striga, o akej som počul! Jej výsosť, kráľovská dcéra, prekliaty arcipankhart, je vysoká na štyri lakte, pripomína súdok piva, papuľu od ucha k uchu má plnú zubov ako dýky, červené oči a ryšavé vlasiská! Laby samý pazúr ako divá mačka, visia jej až po zem! Čudujem sa, že sme ešte nezačali rozposielať jej miniatúrne podobizne po spriatelенých dvoroch! Princezná, nech ju mor zadusí, už má štrnásť rokov, načase je myslieť na vydaj za nejakého princa!

– Kroť sa, kastelán, – zamračil sa Ostrit a fľochol k dverám. Segelin sa pousmial.

– Aj keď bol opis taký vzletný, je v podstate celkom presný a o to vám predsa išlo, pán zaklínač, však? Velerad zabudol dodať, že princezná sa pohybuje neuveriteľne rýchlo a je oveľa silnejšia, než by človek podľa jej výšky a telesnej stavby odhadoval. A to, že má štrnásť, je fakt. Ak na tom záleží.

– Záleží, – vyhlásil zaklínač. – K tým útokom na ľudí dochádza iba počas splnu?

– Áno, – odvetil Segelin. – Ak útočí mimo starého zámku. V paláci, nezávisle od fáz mesiaca, ľudia hynuli zakaždým. Ale von vychádza len za splnu, aj to nie za každého.

– Nevyskytol sa ani jeden prípad útoku vo dne?

– Nie. Za dňa to nebolo ani raz.

– Obete vždy zožerie?

Velerad si výdatne odplul na slamu.

– Prestaň, Geralt, o chvíľu je tu večera. Fuj! Zožerie, obhryzie, nahryzne, nechá tak, to asi závisí od nálady. Jednému iba odhryzla hlavu, zopár ich vypitvala, niekoľkých dočista ohlodala, až na kosť, dá sa povedať. Ja jej mater!

– Daj si pozor, Velerad! – sykol Ostrit. – O strige si táraj, čo chceš, ale Addu predou mnou neurážaj, keď sa pred kráľom neodvážiš!

– A prežil niekto jej útok? – zaujímal sa zaklínač; tváril sa, že si vôbec nevšimol veľmožov výbuch.

Segelin a Ostrit sa na seba pozreli.

– Veru áno, – povedal bradáč. – Celkom na začiatku, pred šiestimi rokmi, sa vrhla na dvoch vojakov, čo stáli na stráži pri krypte. Jednému sa podarilo ujsť.

– Aj neskoršie, – zapojil sa Velerad, – prežil to mlynár, na ktorého zaútočila pri meste. Pamätáte sa?

IV.

Na druhý deň neskoro večer do izbičky nad strážnicou, kde zaklínača ubytovali, priviedli mlynára. Sprevádzal ho vojak v plášti s kapučnou.

Rozhovor nepriniesol nič nové. Mlynár bol vystrašený, bľabotal, zajakával sa. Zaklínačovi viac prezradili jeho jazvy: striga mala imponantný rozmer rozďavených čeľustí a naozaj ostré zuby, najmä veľmi dlhé horné tesáky – štyri, dva na každej strane. Pazúry mala podistým ostrejšie než divá mačka, i keď boli menej zahnuté. Napokon, len vďaka tomu sa mlynárovi podarilo uniknúť.

Keď Geralt skončil s prehliadkou, mávol na mlynára a vojaka a vyprevadil ich. Vojak vystrčil sedliaka za dvere a zložil si z hlavy kapučnu. Bol to sám Foltest.

– Sadni si, – povedal kráľ. – Toto je neoficiálna návšteva. Si spokojný s rozhovorom? Počul som, že si bol predpoludním na zámku.

– Áno, pane.

– Kedy sa dáš do práce?

– Do splnu sú ešte štyri dni. Po splne.

– Nechcel by si sa na ňu ešte predtým pozrieť?

– Nič také netreba. Ale nakrímená... princezná... bude menej vrtká.

– Striga, majster, striga. Nehrajme sa na diplomáciu. Princezná z nej ešte len bude. O tom som sa, napokon, prišiel s tebou porozprávať. Odpovedz, neoficiálne, stručne a jasne: bude či nebude? Nemusíš sa skrývať za nijaký kódex.

Geralt si otreľ čelo.

– Môžem potvrdiť, pán kráľ, že kľatbu možno zrušiť. A ak sa nemýlim, skutočne sa to dá tak, že sa strávi noc na zámku. Ak tretie zakikírkanie zastihne strigu mimo sarkofágu, kľatba sa anuluje. Takto sa zvyčajne postupuje so strigami.

– To je také jednoduché?

– Jednoduché to teda nie je. Po prvé, treba tú noc prežiť. Možné sú aj odchýlky od normy. Napríklad nepôjde o jednu noc, ale o tri. Tri za sebou. A vyskytujú sa aj prípady... takpovediac... beznádejné.

– Áno, – vybuchol Foltest. – Toto od kadekoho počúvam stále. Zabiť tú obludu, lebo je to nevyliciteľný prípad. Majster, som si istý, že sa s tebou už rozprávali. Že o čom? O tom, aby si ľudozrútku bez ceremónií rozrúbal hneď na začiatku a potom kráľovi oznámil, že inak sa nedalo. Kráľ nezaplatí, zato zaplatíme my. Veľmi pohodlný spôsob. A lacný. Lebo kráľ dá rozkaz zaklínača stať alebo obesiť a zlato im zostane vo vrecku.

– Kráľ dá zaklínača bezpodmienečne popraviť? – Geralt skrívil tvár.

Foltest sa dlhší čas pozeral Rivovi do očí.

– Kráľ nevie, – priznal napokon. – Ale zaklínač by mal pre istotu s touto eventualitou rátať.

Teraz na chvíľu zmĺkol Geralt.

– Chystám sa urobiť všetko, čo je v mojej moci, – ozval sa po chvíli. – Ale keby to šlo zle, budem sa brániť. A vy, pane, tiež musíte rátať s takouto eventualitou.

Foltest vstal.

– Nerozumieš mi. O toto vôbec nejde. Je jasné, že ju zabiješ, keď ti pôjde o krk, či sa mi to páči, alebo nie. Veď inak by zabila ona teba, zaručene a neodvolateľne. Neroztrubujem to, ale nepotrestal by som nikoho, kto by ju zabil v sebaobrane. Ale nedopustím, aby ju niekto zabil bez toho, aby sa ju pokúsil zachrániť. Už

sa vyskytli pokusy podpáliť starý zámok, strieľali na ňu z luku, kopali jamy, nastavovali pasce a oká, kým som zopár z nich neobesil. Ale o to nejde. Počúvaj, majster!

– Počúvam.

– Po tom treťom zakikiríkaní – ak som správne pochopil – to už nebude striga. A čo to teda bude?

– Ak všetko dobre dopadne, tak štrnásťročné dievča.

– Červenooké? So zubami ako krokodíl?

– Normálna štrnásťročná dievčina. Ibaže...

– No?

– Fyzicky.

– A tu to máme. A duševne? Každý deň na raňajky vedro krvi? Panenské stehienko?

– Nie. Duševne... Nedá sa to len tak odhadnúť... Myslím, že bude na úrovni, čo ja viem, asi tak troj- či štvorročného dieťaťa. Dlhší čas si bude vyžadovať špeciálnu starostlivosť.

– To je jasné. Majster?

– Počúvam.

– Môže sa jej to vrátiť? Neskôr?

Zaklínač mlčal.

– Ahá, – ozval sa kráľ. – Takže môže. A potom čo?

– Keby po dlhších, niekoľkodňových mdlobách zomrela, telo treba spáliť. A to čo najskôr.

Foltest sa zachmúril.

– Ale podľa mňa, – dodal Geralt, – k ničomu takému nedôjde. Pre istotu vám, pane, poskytnem zopár rád, ako zmenšiť nebezpečenstvo.

– Hneď teraz? Nie je to privčas, majster? A ak...

– Hneď teraz, – prerušil ho Riv. – Kadečo sa stáva, pán kráľ. Môže sa stať, že ráno nájdete v krypte odkliatu princeznú a moju mŕtvolu.

– Vari až takto? Napriek môjmu povoleniu na sebaobranu? A zdalo sa mi, že ti na ňom ani veľmi nezáleží.

– Toto je závažná vec, pán kráľ. Riziko je veľké. Preto počúvajte: Princezná musí na krku ustavične nosiť zafír, najlepšie talizman, na striebornej retiazke. Stále. Vo dne aj v noci.

– Čo to je talizman?

– Zafír so vzduchovou bublinou vnútri kameňa. Okrem toho, v komnate, kde bude spávať, treba vždy po istom čase spáliť v kozube konárik borievky, jarabiny a liesky.

Foltest sa zamyslel.

– Ďakujem ti za rady, majster. Zariadim sa podľa nich, ak... A teraz pozorne počúvaj ty mňa. Ak zistíš, že prípad je beznádejný, zabi ju. Ak ju odčaruješ, ale dievča nebude... normálne... ak budeš mať tieň pochybností, či sa ti to naozaj podarilo, zabi ju tiež. Neboj sa, z mojej strany ti za to nič nehrozí. Pred ľuďmi na teba nakričím, vyženiť ťa zo zámku a z mesta, ale nič viac. Odmenu, samozrejme, nedám. Možno niečo vymámiš... vieš od koho.

Chvíľu mlčali.

– Geralt, – Foltest prvý raz oslovil zaklínača menom.

– Počúvam.

– Čo je pravdy na rečiach, že dieťa je takéto, a nie iné, lebo Adda bola moja sestra?

– Veľa asi nie. Kliatbu treba vysloviť, nijaká kliatba sa nevyšloví sama. Domnievam sa však, že váš vzťah so sestrou bol príčinou vyslovenia kliatby, a teda aj jej následku.

– Myslel som si to. Tvrdili to aj niektorí mágovia, aj keď nie všetci. Geralt? Odkiaľ sa berú takéto veci? Čary, mágia?

– Neviem, pán kráľ. Mágovia sa venujú skúmaniu príčin týchto javov. Nám, zaklínačom, stačí vedieť, že tieto javy môže spôsobiť aj sústredená vôľa. A ešte ako s nimi bojovať.

– Zabíjať?

– Väčšinou. Napokon, za to nám najčastejšie platia. Málokto žiada o odklíňanie, pán kráľ. Ľudia sa spravidla chcú ochrániť pred hrozbou. A ak má obluda na svedomí ľudí, prichádza do úvahy aj motív pomsty.

Kráľ vstal, urobil pár krokov po izbe, pristavil sa pri zaklínáčovom meči zavesenom na stene.

– Týmto?

– Nie. Ten je na ľudí.

– Počul som. Vieš čo, Geralt? Pôjdem s tebou do krypty.

– Vylúčené.

Foltest sa otočil, oči sa mu zaligotali.

– A vieš ty, čarodejník, že som ju ani nevidel? Ani po narodení, ani... potom. Báľ som sa. Môže sa stať, že ju už nikdy neuvidím. Mám hádam aspoň právo vidieť, ako ju budeš vraždiť.

– Opakujem, vylúčené. To by bola istá smrť. Aj pre mňa. Ak nebudem celkom sústredený, oslabím vôľu... Nie, pán kráľ.

Foltest sa obrátil, vykročil k dverám. Geraltovi sa chvíľu zdalo, že odíde bez slova, bez gesta na rozlúčku, ale kráľ sa zastavil a pozrel sa naňho.

– Vzbudzuješ dôveru, – uznal. – Aj keď viem, aký si kvietok. Vraveli mi, čo sa stalo v krčme. Som si istý, že tých troch lotrov si zabil výhradne kvôli chýru. Je mi jasné, že by si ich mohol poraziť aj bez zabíjania. Bojím sa, že sa nikdy nedozviem, či ideš zachrániť moju dcéru, alebo ju rovno zahrdúsiš. Ale súhlasím. Musím súhlasiť. Vieš prečo?

Geralt neodpovedal.

– Lebo si myslím, – dokončil kráľ, – že moja dcéra trpí. Je to tak?

Zaklínač na kráľa uprel svoje prenikavé oči. Nepritakal, nekývol hlavou, neurobil ani najmenšie gesto, ale Foltest pochopil. Poznal odpoveď.

V.

Geralt posledný raz vyzrel von zo zámockého okna. Rýchlo sa zmrákalo. Za jazerom sa mihotali nejasné svetielka Wyzimy. Zámok obkolesovala pustatina – pás územia nikoho, ktorým sa mesto za posledných šesť rokov oddelilo od nebezpečného miesta; nezostalo na ňom nič, len pár ruín, prehnitých brvien a zvyškov zubatej kolovej ohrady, tú sa evidentne nevyplatilo rozoberať a prenášať. Najďalej, celkom na opačný koniec mesta, presťahoval svoju rezidenciu sám kráľ – mohutný masív jeho paláca sa černel v diaľke na pozadí tmavomodrého neba.

Zaklínač sa vrátil k zaprášenému stolu v jednej z prázdnych, vydrancovaných komnát, pri ktorom sa nenáhľivo, pokojne a starostlivo pripravoval. Vedel, že času má dosť. Striga neopustí kryptu pred polnocou.

Na stole pred ním ležala nevelká okovaná skrinka. Otvoril ju. Vnútri, v priehradkách vystlatých suchou trávou, stáli flakóniky z tmavého skla. Zaklínač tri z nich vybral.

Z podlahy zdvihol podlhovastý balík nahrubo ovinutý ovčou kožou a obkrútený remeňom. Rozbalil ho, vybral meč s ozdobnou rukoväťou zasunutý v čiernej lesklej pošve pokrytej radmi rún a symbolov. Obnažil ostrie, zaligotalo sa čistým, zrkadlovým leskom. Čepel bola z čistého striebra.

Geralt zašepkal zariekáciu formulu, postupne vypil obsah dvoch flakónikov, po každom dúšku ľavú ruku položil na hlavicu meča. Potom sa zavinul tesnejšie do čierneho pláštá a sadol si na podlahu. V komnate nebol nijaký stolec. Napokon ako v celom zámku.